

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7 września 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. po rozpatrzeniu wniosku Z. F. z dnia 17 maja 2016 roku przyznał wnioskodawcy emeryturę w kwocie zaliczkowej od dnia 14 czerwca 2016 roku, tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. Organ rentowy wskazał, że: kwota zewidencjonowanych składek na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynosi: 58.912,47 zł kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wynosi 354.923,65 zł, średnie dalsze trwanie życia wynosi 208,50 miesięcy, wyliczona kwota emerytury wynosi 1.984,83 zł. ZUS wskazał, że wysokość emerytury została obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej: $(58.912,47 + 354.923,65) / 208,50 = 1984,83$ zł. Wysokość świadczenia do wypłaty wynosi miesięcznie 1649,20 zł.

Organ rentowy podniósł, że za okresy zatrudnienia od dnia 1 stycznia 1969 roku do dnia 21 października 1969 roku, od dnia 2 listopada 1971 roku do dnia 31 grudnia 1971 roku, od dnia 7 października 1972 roku do 10 sierpnia 1973 roku, od dnia 15 lipca 1977 do 12 marca 1979 roku przyjęto wynagrodzenie minimalne.

/decyzja – k. 9 - 10 v plik IV akt ZUS/

Odwołanie od w/w decyzji złożył w dniu 13 października 2016 roku wnioskodawca Z. F. i wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i uwzględnienie przy wyliczeniu podstawy wymiaru emerytury wynagrodzeń wynikających z zaświadczenia wydanego przez Przedsiębiorstwo (...) w Ł. z dnia 10 maja 1979 roku. Zgodnie z wymienionym dokumentem średnia wartość wynagrodzenia z trzech miesięcy rzeczonoego okresu wynosiło 4.295 zł. Odwołujący się podniósł także, że na wysokość świadczenia może wypłynąć także wartość świadczeń z okresu pracy od dnia 22 maja 1989 roku do dnia 26 października 1990 roku na terenie Wysp Owczych (terytorium Duńskie). Jednakże wpływ w/w danych ocenić będzie można dopiero po przesłaniu stosownych dokumentów przez odpowiednie dla tego obszaru organy.

/odwołanie – k. 2 - 3/

W odpowiedzi na odwołania od w/w decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o oddalenie odwołania ubezpieczonego. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że za okresy zatrudnienia: od dnia 1 stycznia 1969 roku do dnia 21 października 1969 roku, od dnia 2 listopada 1971 roku do dnia 31 grudnia 1971 roku, od dnia 7 października 1972 roku do 10 sierpnia 1973 roku, od dnia 15 lipca 1977 do 12 marca 1979 roku wnioskodawcy przyjęto minimalne wynagrodzenie z uwagi na brak zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp-7 za te okresy. Ponadto organ rentowy wyjaśnił, że za okres pracy od dnia 15 lipca 1977 roku do dnia 12 marca 1979 roku nie uwzględniono wynagrodzenia z legitymacji ubezpieczeniowej oraz z zaświadczenia z dnia 10 maja 1979 roku, ponieważ z podanych kwot wynagrodzeń nie można wyszczególnić wynagrodzenia osiągniętego w poszczególnych latach pracy.

/odpowiedź na odwołanie – k. 6/

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny

Z. F. urodził się (...).

W dniu 17 maja 2016 roku wnioskodawca złożył wniosek o emeryturę.

/wniosek – k. 1 – 4 plik IV akt ZUS/

Decyzją z dnia 27 października 2010 roku o ustaleniu kapitału początkowego organ rentowy wskazał, że do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, tj. 1969 rok, od 1972 roku do 1977 roku, od 1979 roku do 1980 roku, od 1982 roku do 1988 roku, 1993 rok, od 1995 roku do 1996 roku i 1998 rok. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wynosi

55,47%. Podstawę wymiaru kapitału początkowego ustalono w wyniku pomnożenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 55,47% przez kwotę 1220,89 zł, tj. kwotę bazową określoną w ustawie o emeryturach i rentach z FUS (55,47% x 1 220,89zł = 677,23 zł.). ZUS podniósł, że okresy składkowe łącznie wynoszą: 25 lat, 9 miesięcy i 12 dni, tj. 309 miesiące zaś nieskładkowe 1 rok, 7 miesięcy i 24 dni tj. 19 miesięcy. Ponadto organ rentowy wskazał, że wysokość 24% kwoty bazowej wynosi 293,01 zł. Kapitał początkowy ustalony na dzień 1 stycznia 1999 roku wynosi 100.664,85 zł.

/decyzja z dnia 27 października 2010 roku k. 101 -104 plik II akt ZUS, obliczenie kapitału początkowego – k. 105 - 106 plik II akt ZUS/

W dniu 7 września 2015 roku wnioskodawca złożył wniosek o ponowne ustalenie kapitału początkowego.

/wniosek z dnia 7 września 2015 roku brak nr karty - wniosek znajduje się w pliku dotyczącym emerytury częściowej/

Decyzją z dnia 5 września 2016 roku o ponowne ustalenie kapitału początkowego organ rentowy wskazał, że do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych tj. od 1 stycznia 1972 roku do 31 grudnia 1981 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wynosi 64,24%. Podstawę wymiaru kapitału początkowego ustalono w wyniku pomnożenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 64,24% przez kwotę 1220,89 zł, tj. kwotę bazową określoną w ustawie o emeryturach i rentach z FUS (64,24% x 1 220,89zł = 784,30 zł.). ZUS podniósł, że okresy składkowe łącznie wynoszą: 25 lat, 9 miesięcy i 12 dni, tj. 309 miesiące zaś nieskładkowe 1 rok, 7 miesięcy i 24 dni tj. 19 miesięcy. Ponadto organ rentowy wskazał, że wysokość 24% kwoty bazowej wynosi 293,01 zł. Kapitał początkowy ustalony na dzień 1 stycznia 1999 roku wynosi 108.857,65 zł.

/decyzja z dnia 5 września 2016 roku brak nr karty - wniosek znajduje się w pliku dotyczącym emerytury częściowej/

Kolejną decyzją z dnia 6 września 2016 roku o ponowne ustalenie kapitału początkowego organ rentowy wskazał, że do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych tj. od 1 stycznia 1972 roku do 31 grudnia 1981 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wynosi 72,37%. Podstawę wymiaru kapitału początkowego ustalono w wyniku pomnożenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 72,37% przez kwotę 1220,89 zł, tj. kwotę bazową określoną w ustawie o emeryturach i rentach z FUS (72,37% x 1 220,89zł = 883,56 zł.). ZUS podniósł, że okresy składkowe łącznie wynoszą: 25 lat, 9 miesięcy i 12 dni, tj. 309 miesiące zaś nieskładkowe 1 rok, 7 miesięcy i 24 dni tj. 19 miesięcy. Ponadto organ rentowy wskazał, że wysokość 24% kwoty bazowej wynosi 293,01 zł. Kapitał początkowy ustalony na dzień 1 stycznia 1999 roku wynosi 116.034,71 zł.

/decyzja z dnia 6 września 2016 roku brak nr karty - wniosek znajduje się w pliku dotyczącym emerytury częściowej/

Zaskarżoną decyzją z dnia 7 września 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych

Oddział w O. Ł. po rozpatrzeniu wniosku Z. F. z dnia 17 maja 2016 roku przyznał wnioskodawcy emeryturę w kwocie zaliczkowej od dnia 14 czerwca 2016 roku, tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. Organ rentowy wskazał, że: kwota zewidencjonowanych składek na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynosi: 58.912,47 zł kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wynosi 354.923,65 zł, średnie dalsze trwanie życia wynosi 208,50 miesięcy, wyliczona kwota emerytury wynosi 1.984,83 zł. ZUS wskazał, że wysokość emerytury została obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej: $((...),47 + (...),65) / 208,50 = 1984,83$ zł. Wysokość świadczenia do wypłaty wynosi miesięcznie 1649,20 zł.

Organ rentowy podniósł, że za okresy zatrudnienia od dnia 1 stycznia 1969 roku do dnia 21 października 1969 roku, od dnia 2 listopada 1971 roku do dnia 31 grudnia 1971 roku, od dnia 7 października 1972 roku do 10 sierpnia 1973 roku, od dnia 15 lipca 1977 do 12 marca 1979 roku przyjęto wynagrodzenie minimalne.

/decyzja – k. 9 - 10 plik IV akt ZUS/

Wnioskodawca w okresie od 15 lipca 1977 roku do dnia 12 marca 1979 roku był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w Ł. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy taxi. W trakcie zatrudnienia ubezpieczony otrzymywał w okresie od dnia 15 lipca 1977 roku do 30 kwietnia 1978 roku wynagrodzenie w wysokości 8,10 złotych za godzinę, natomiast później tj. w okresie od dnia 1 maja 1978 roku do 12 marca 1979 roku otrzymywał wynagrodzenie w wysokości 9,00 złotych, przy czym w miesiącu grudniu 1978 roku, w styczniu i lutym 1979 roku otrzymywał średnio wynagrodzenie w wysokości 4.295,00 zł miesięcznie.

/umowa o pracę z dnia 15 lipca 1977 roku k. 22 - 22v, świadectwo pracy z dnia 14 marca 1979 roku k. 21 - 21v, umowa o pracę z dnia 16 października 1977 roku k. 20 - 20v, angaż z dnia 29 kwietnia 1978 roku k. 23v, karta ewidencji personalnej k. 24, zaświadczenie z dnia 10 maja 1979 roku k. 4/

Do wyliczenia hipotetycznego wysokości kapitału początkowego przyjęto, że w okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w Ł. od dnia 15 lipca 1977 roku do dnia 30 kwietnia 1978 roku wnioskodawca miał stawkę godzinową 8,10 zł, a od dnia 1 maja 1978 roku do dnia 12 marca 1979 roku 9,00 zł. Przy czym za miesiąc grudzień 1978 roku oraz styczeń i luty 1979 roku przyjęto kwotę 4.295 zł. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego oraz obliczenia wskaźnika wysokości tej podstawy przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. od 1 stycznia 1972 roku do 31 grudnia 1981 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wynosi 74,45 %. Kapitał początkowy ustalony na dzień 1 stycznia 1999 wynosi 908,95 zł. Po uwzględnieniu zmian w kapitale początkowym wysokość emerytury o symbolu (...) na dzień 14 czerwca 2016 roku wynosi 2.011,75 zł.

Do obliczenia wskaźnika podstawy wymiaru kapitału początkowego organ rentowy przyjął następujące dochody stanowiące podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne wnioskodawcy uznając je za najkorzystniejsze dla wnioskodawcy:

- 1972 rok – 23.711,00 zł;
- 1973 rok – 14.768,00 zł;
- 1974 rok – 37.646,00 zł;
- 1975 rok – 43.842,00 zł;
- 1976 rok – 46.771,00 zł;
- 1977 rok – 26.992,00 zł;
- 1978 rok – 23.375,00 zł;
- 1979 rok – 55.308,00 zł;
- 1980 rok – 40.000,00 zł;
- 1981 rok – 25.000,00 zł;

/hipotetyczne ustalenie wartości kapitału początkowego i emerytury oraz obliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego - brak nr karty - wyliczenie znajduje się w pliku dotyczącym emerytury częściowej/

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy w Łodzi dokonał na podstawie powołanych dowodów w postaci dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, w tym w aktach rentowych. Sąd oparł się w szczególności na zachowanych dokumentach ze spornego okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w Ł. (angaże, świadectwa pracy i inne) i na hipotetycznym wyliczeniu emerytury wykonanym przez ZUS, które nie było kwestionowane przez wnioskodawcę pod względem rachunkowym. Stan faktyczny w sprawie niniejszej nie budzi wątpliwości.

Wnioskodawca nie udowodnił natomiast, że zapisy w legitymacji ubezpieczeniowej odzwierciedlały rzeczywistą wysokość osiąganych przez Z. F. zarobków w spornym okresie. Przede wszystkim wskazana kwota rocznych tj. 61548 zł czy też miesięcznych tj. 5.295 zł zarobków obejmowała okres od lutego 1977 roku do lutego 1978 roku natomiast wnioskodawca - zgodnie z załączonymi dokumentami - pracował dopiero od dnia 15 lipca 1977 roku. Ponadto zapis w legitymacji ubezpieczeniowej kłóci się z treścią zaświadczenia wydanego później tj. w dniu 10 maja 1979 roku przez pracodawcę, w którym kwota wynagrodzenia z trzech ostatnich miesięcy pracy wynosiła średnio 4.295 zł (liczonego jak ekwiwalent za urlop). Dodatkowo również sam wnioskodawca nie był w stanie wyjaśnić, dlaczego zostały wskazane w przedmiotowym dokumencie takie kwoty. Z uwagi na powyższe nie było zatem możliwe przyjęcie zarobków wskazanych w legitymacji ubezpieczeniowej.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje

Zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2016 roku, poz. 887 ze zm.) podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym złożono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176.

Powołany ust. 6 stanowi, że na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

Zgodnie z ust. 4 i ust. 5 art. 15 ustawy w celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty:

- 1) oblicza się sumę kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w ust. 3, w okresie każdego roku z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych,
- 2) oblicza się stosunek każdej z tych sum kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia, ogłoszonej za dany rok kalendarzowy, wyrażając go w procentach, z zaokrągleniem do setnych części procentu,
- 3) oblicza się średnią arytmetyczną tych procentów, która, z zastrzeżeniem ust. 5, stanowi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury lub renty oraz mnoży się przez ten wskaźnik kwotę bazową, o której mowa w art. 19, przy czym wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie może być wyższy niż 250%.

Jak zaś stanowi ust. 2a art. 15 jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy.

Zgodnie z art. 111 ust. 1 ustawy emerytalnej wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

- 1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,

2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,

3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty

- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Zgodnie z ust. 2 i ust. 3 powołanego przepisu wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, obliczony na zasadach określonych w art. 15, mnoży się przez kwotę bazową ostatnio przyjętą do obliczenia świadczenia, a podstawa wymiaru emerytury lub renty, ustalona na zasadach określonych w ust. 1 i 2, podlega wszystkim waloryzacjom przysługującym do dnia zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie tej podstawy.

Jak dalej stanowi art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość.

Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe, obejmujące analizę dostępnej dokumentacji związanej z okresami zatrudnienia wnioskodawcy, co dało Sądowi podstawę do oceny prawidłowości zaskarżonej decyzji w świetle zarzutów ubezpieczonego.

Wysokości wynagrodzenia lub danego składnika wynagrodzenia nie można ustalać w sposób przybliżony, ale pewny, na podstawie konkretnego dokumentu bądź jego kopii, który zachował się w dokumentacji osobowej ubezpieczonego. Chodzi tutaj o umowy pracę czy angaże, w których zawarte są dane dotyczące wynagrodzenia. W takim wypadku uwzględnić można składniki wynagrodzenia, które są pewne, wypłacane były w danym okresie, stałe i w określonej wysokości (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 stycznia 2012 r., III AUa 1555/11, LEX nr 1113058).

Kwestią sporną w rozpoznawanej sprawie było m. in. nieuwzględnienie przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, przy ustalaniu wysokości emerytury wnioskodawcy, wynagrodzenia z okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w Ł. na podstawie stawki godzinowej wskazanej w kolejnych angażach, lecz kwoty najniższego wynagrodzenia za okres od 15 lipca 1977 roku do 12 marca 1979 roku.

Organ rentowy przyjął minimalne wynagrodzenie z uwagi na brak zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp-7 za te okresy.

Sąd Okręgowy stoi jednak na stanowisku, że dla potrzeb obliczenia wysokości podstawy wysokości emerytury, w przypadku nieudowodnienia przez osobę ubezpieczoną (za pomocą dostępnych w postępowaniu sądowym środków dowodowych) wysokości podstawy wymiaru składek ubezpieczeniowych (wysokości rzeczywiście otrzymywanego wynagrodzenia) w danym roku lub w określonych latach - należy przyjmować pod warunkiem znajomości stawki godzinowej – dla niewątpliwie udowodnionego okresu ubezpieczenia w danym czasie, a więc zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, w pełnym wymiarze czasu pracy – wynagrodzenie wyliczone przez przyjęcie wysokości dziennej normy czasu pracy obowiązującej w tym okresie, przy uwzględnieniu niewątpliwie otrzymywanych dodatków i premii.

W ocenie Sądu Okręgowego zachowane dokumenty Z. F. tj. umowa o pracę z dnia 15 lipca 1977 roku, świadectwo pracy z dnia 14 marca 1979 roku, umowa o pracę z dnia 16 października 1977 roku, angaż z dnia 29 kwietnia 1978 roku, karta ewidencji personalnej oraz zaświadczenie z dnia 10 maja 1979 roku z okresu od 15 lipca 1977 roku do 12 marca 1979 roku, zawierające informację o przyznanym wynagrodzeniu w oparciu o stawkę godzinową zgodną z

kategorią zaszerzgowania, dają podstawę do ustalenia wysokości stałych składników wynagrodzenia wnioskodawcy w tym okresie.

Nie ma wątpliwości, że wnioskodawca był zatrudniony w spornym okresie w Przedsiębiorstwie (...) w Ł. w pełnym wymiarze czasu pracy, a zatem dysponując ww. dokumentacją osobową wnioskodawcy, należy uwzględnić ustalone stawki wynagrodzenia w wysokości 8,10 zł w okresie od dnia 15 lipca 1977 roku do 30 kwietnia 1978 roku oraz 9,00 zł od dnia 1 maja 1978 roku do dnia 12 marca 1979 roku przy czym za miesiąc grudzień 1978 roku a także styczeń i luty 1979 roku należało przyjąć średnie wynagrodzenie w kwocie 4295 zł (3 miesiące poprzedzające miesiąc w którym ustał stosunek pracy).

Powyższa kwota – 4295 złotych stanowi wyliczenie wynagrodzenia wnioskodawcy, zgodne z zasadami liczenia ekwiwalentu za urlop.

W tym zakresie Sąd oparł się na rozporządzeniu Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 21.10.1974 roku w sprawie pracowniczych urlopów wypoczynkowych, które weszło w życie od dnia 1 stycznia 1975 roku.

W myśl § 6. 1. w wynagrodzeniu za czas urlopu uwzględnia się składniki wynagrodzenia zaliczane do osobowego funduszu płac z wyłączeniem świadczeń pieniężnych mających charakter diet i innych świadczeń związanych z podróżą służbową, dodatków (dopłat) za rozłąkę oraz świadczeń nieperiodycznych, w szczególności wynagrodzenia z tytułu zastępstwa w postępowaniu sądowym i arbitrażowym, wynagrodzenia za pracowniczy projekt racjonalizatorski, a także wynagrodzenia za dyżury zakładowe i gotowość do pracy pełnione przez pracowników medycznych.

W myśl § 19. 1. ekwiwalent pieniężny za urlop oblicza się tak jak wynagrodzenie za czas urlopu z następującymi zmianami: ekwiwalent za jeden dzień urlopu według składników wynagrodzenia określonych w stawkach miesięcznych w stałej wysokości oblicza się dzieląc to wynagrodzenie przez 25,5; ekwiwalent za urlop ustala się mnożąc wynagrodzenie za 1 dzień przez liczbę dni urlopu, za który wypłaca się ekwiwalent.

Mając powyższe przepisy na uwadze, zdaniem Sądu zasadnym było przyjęcie, w miesiącach: XII 1978 oraz I i II 1979 roku wynagrodzenia w wysokości 4295 złotych.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe miało na celu ustalić taką wysokość wynagrodzenia, jakie wnioskodawca niewątpliwie otrzymywał. Sąd ma przy tym na względzie powszechnie znane trudności w dokumentowaniu nie tylko wysokości wynagrodzenia, ale nawet samego zatrudnienia w latach odległych od daty wniosku, związane z brakiem dokumentów (te podlegały bowiem niszczeniu po upływie określonego czasu), czy wręcz likwidacją zakładów pracy.

Organ rentowy dokonał stosownego hipotetycznego wyliczenia wysokości emerytury i wskaźnika podstawy wymiaru kapitału początkowego Z. F., przy uwzględnieniu stawki godzinowej. Zarobki wnioskodawcy wyniosły za cały rok 1977 - 26.992 zł, za 1978 roku - 23.375 zł zaś za 1979 rok - 55.308 zł. Uwzględniając wskazane zarobki, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 74,45%, zaś wysokość emerytury dała kwotę 2.011,75 zł.

Mając na względzie powyższe, zdaniem Sądu nie ma żadnych przeszkód by zaliczyć ubezpieczonemu do stażu pracy wynagrodzeń ze spornych okresów na podstawie angaży załączonych do akt sprawy.

Uwzględnienie wynagrodzenia wskazanego w legitymacji ubezpieczeniowej, czego domagał się ubezpieczony nie było możliwe.

Według § 21 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U.

z 2011 roku, nr 237, poz. 1412) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Należy podkreślić, że Sąd nie jest związany ograniczeniami dowodowymi określonymi dla dowodzenia przed organami rentowymi, co wynika z treści art. 473 k.p.c.

i sprawia, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe.

Wskazana regulacja § 21 ust. 1 powołanego rozporządzenia stanowiąca odpowiednik obowiązującego do dnia 23 listopada 2011 roku § 20 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia

7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno - rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń wyznacza kierunek postępowania dowodowego, nie oznacza jednak, aby wysokość uzyskiwanego uposażenia nie mogła być wskazana i w inny sposób, tak przy pomocy pisemnych środków dowodowych pochodzących od pracodawcy, czy też nawet dowodów pośrednich, nie wyłączając zeznań świadków - aczkolwiek wskazujących wprost na wysokość wynagrodzenia danego zainteresowanego (tak stanowi m. in. teza wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997r. - II UKN 186/97, OSNAP 1998/11/324, a także wyroki: Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 4 marca 1997r. - III AUa 105/97, Apel. W-wa 1997/2/7, Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 27 czerwca 1995 - III Aur 177/95, OSA 1996/10/32, czy Sądu Apelacyjnego Białymstoku - III Aur 294/93, PS - wkład. 1994/3/6).

Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe obejmujące analizę dostępnej dokumentacji związanej ze spornym okresem zatrudnienia, co dało podstawę do oceny prawidłowości zaskarżonej decyzji w świetle zarzutów ubezpieczonego.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe ma na celu ustalić taką wysokość wynagrodzenia, jaką wnioskodawca niewątpliwie otrzymywał. Wnioskodawca, na którym zgodnie z art. 6 k.c. spoczywał ciężar dowodowy, nie udowodnił, że wynagrodzenie w spornym okresie było zgodne z zapisami w legitymacji ubezpieczeniowej. Przede wszystkim wskazana kwota rocznych zarobków tj. 61548 zł czy też miesięcznych tj. 5295 zł dotyczyła okresu od lutego 1977 roku do lutego 1978 roku, natomiast wnioskodawca - zgodnie z załączonymi dokumentami - pracował dopiero od dnia 15 lipca 1977 roku. Ponadto zapis w legitymacji ubezpieczeniowej klóci się z treścią zaświadczenia wydanego później tj. w dniu 10 maja 1979 roku przez pracodawcę, w którym kwota wynagrodzenia z trzech ostatnich miesięcy pracy wynosiła średnio 4.295 zł.. Dodatkowo również sam wnioskodawca nie był w stanie wyjaśnić, dlaczego zostały wskazane w przedmiotowym dokumencie takie kwoty. Z uwagi na powyższe nie było zatem możliwe - zgodnie z wnioskiem ubezpieczonego - przy ustalaniu wysokości emerytury, aby przyjąć zarobki wskazane w legitymacji ubezpieczeniowej.

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy w Łodzi, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżone decyzje w ten sposób, że zobowiązał Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. do przyjęcia - przy ustalaniu wysokości emerytury - zarobków Z. F.: za 1977 rok w łącznej wysokości 26.992 złotych, za 1978 rok w łącznej wysokości 23.375 złotych oraz za 1979 rok w łącznej wysokości 55.308 złotych zaś na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie w pozostałym zakresie.

Zarządzenie: odpis wyroku z uzasadnieniem i pouczeniem doręczyć pełn. ZUS wraz z protokołami papierowymi i na płycie

E.W.